

Σουαβίω ~~καὶ ἐπιγράφου:~~ " Ἡθέρω - 1 -
δοξία ὀφρουρός τῆς ἐκκλησίας

Ἡ εὐσημετική ἰδέα ἦτορ εὐβουζαντική, κόν λαϊκόν καί κόν μοναχόν ἐν
σιαδίω τῶν ἔργων καί τῶν αἰώνων πρὸς ἐπιεῶσιν αὐτῆς ἠθικῆς τελει-
ώσεως. Ἄλλ' ὁ βουζαντικός μοναχισμός ἐν τῇ εὐζητήσει τῶν πληροκαθου-
σιῶν πρὸς τὸν Θεόν ἐδίω ἐπιήρτισε λεπτότερον καί ὑψηλότερον ἀ-
σκητικόν οὐσιμα, οὗ ἡ ἐφαρμογή ἦτο ἐρικυή μόνον εἰς τὸς ἐν τῷ πνευ-
ματικῷ βίω ἐμπυροτέρους ἀναχωρητάς. Ἡ κυρία εἰσία τοῦ βουζαντι-
κοῦ ἀνατολικοῦ μοναχισμοῦ κατά τὴν μεσαιωνικὴν ἐποχὴν ἦτο τὸ
ἀίρον ἕρας αἴθης, δμακραίων οὐτος φύλαξ τῆς ἐκκλησιαστικῆς παρα-
δόσεως καί τῆς χριστιανικῆς παιδείας, τὸ ἀπαταγήνοισι τεύχεθ
τῆς ὀρθοδόξιας, τὸ «Βασιλῶν», τῆς ἀνατολικῆς. Ἐνταῦθα ἐγεννήθη
καί ἀνεπτύχθη ἰδιαιτέρω ἀσκητικὴ κοσμοθεωρία, τὸ κέντρον
τῆς ὁποίας κατεῦχεν ἡ διδασκαλία περὶ τῆς βουζαντικῆς ἀνατολικῆς
« ἡσυχίας », ἡ σιωπῆς. Ἡ « ἡσυχία », εἶνε προϊόν τοῦ ὀρθοδόξου βουζαν-
τινοῦ μοναχισμοῦ, οὐσιώδες πόρισμα τῶν δογματικῶν τῆς ὀρθοδόξι-
ας προϋποθέσεων, ἀρμονικὴ συνένωσις τοῦ ἀσκητικοῦ ἐλασθη-
ρίου μετὰ τῆς ἀπὸ παραδόσεως παγκοσμίου ἀνατολικῆς εἰ-
ρητικῆς, λεπτοκατῆ καί τελειοτάτης ἀπικρυστάλλωσις τοῦ
ὑψηλοῦ βουζαντικοῦ ἀσκητικοῦ ἰδεώδους. εἰρίζαι τῆς ἡσυχίας εὐρηται
ἐν τῷ βίῳ τῆς ἀρχαίας βουζαντινο-ἀνατολικῆς ἀσκητικῆς θεωρίας ἀλ-
λά κατὰ τὴν μεσοχρόνον περίοδον ἡ περὶ αὐτῆς διδασκαλία ἀνεπτύχθη
ἀτελειωτέρως μορφά, ἐδομημάσθη καί ἐμαρτυρήθη ὑπὸ τῆς μα-
κραίωνος πείρας τῆς ἀσκητικῆς πρὸς τὴν τελειότητα ἀναβάσεως, ἐνε-
βαδίνθη κατὰ τὸ ἰδεώδες αὐτῆς περιεχομένον καί ἐβρῆθη διὰ τῆς λε-
πτομεροῦς ἐπεξηγήσεως τῶν ἀρχαίων αὐτῆς βάσεων, αἵτινες ἀνέρχονται
εἰς τὴν πρωταρχικὴν ἀνατολικὴν εἰσικτον. Οὕτω, καί ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ἐξε-
δηλώθη ἡ προσιδιάζουσα τῇ βυζαντινῇ ὀρθοδόξιᾳ ἰδέα τοῦ συνδέομου
καί τῆς ἐνστάσεως αὐτῆς μετὰ τῶν πρώτων τοῦ χριστιανισμοῦ θεμελίων.
Ἡ παρούσα ἡμῶν ζωὴ εἶνε δῶρον τῆς θείας ἐσοπιλαρχίας καί μακροβι-
μίας.

μίας. Σκοπός δ' αὐτοῦ εἶνε ἢ εἰς θεὸν ἐπιστροφή διὰ τῆς μετανοίας, ἢ μετ' αὐτοῦ ἔνωσις καὶ ἡ νύθεσία. Ὅσοις δὲ ἐπιωφελεῖται τῆς ζωῆς αὐτοῦ πρὸς μετανοίαν, αὐτὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν καταδικάζει εἰς θάνατον, ἵνα εἰς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἀποξένωσιν ἀπὸ τῆς χάριτος αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ ψυχὴ ἐφικνέεται τῆς τελειότητος διὰ τοῦ σώματος, μετ' αὐτοῦ δ' ἄρα αἰσθεῖται τὴν μετανοίαν ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ τοῦ κλωθρῆτος καὶ τοῦ θανάτου. Ἡ δὲ πρὸς τὸν θεὸν στροφή οὐσίσιαι πρὸ παντός εἰς τὴν ἀληθοσιπὴν παντός ὅτι δὲ συνεργεῖ εἰς τὴν πνευματικὴν μαρτυρίαν, αἰετὰ δ' εἶνε ὀπλοῦτος, ἢ δόξα, καὶ βλαβερὰ θεάματα, τὰ πάθη, καὶ εὐγένει πᾶν τόπαρ ἐρχόμενον. Ὅτι δ' ἄπειτα εἶται κατὰ πρῶτον πρὸς προπαραιοσύνην εἰς τὴν ἡσυχαστικὴν ἀσκησιν, εἶνε ἢ πλήρης ἐσπάρτους τῶν κοσμητικῶν μερικῶν καὶ αἰσθεν, ὁ «θάνατος τῶν ὀσμῶν», καὶ ἢ πλήρης εἰς τὸν θεὸν ἀφοσίωσις. Αὐτὴ δὲ αὐτὴ ἢ ἡσυχία εἶνε ἀποδίωξις τῶν ὀσμημάτων, ἐσπάρτους τῶν ἐλόρων μερικῶν ἢ ἀμερικῶν, περιφρότησις τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ νόμου. Ἄλλως εἶπεν, ἢ ἡσυχία εἶνε ἀδιάλειπτος λατρεία τοῦ θεοῦ καὶ πρὸ αὐτοῦ παραδοίσις, ἢ ὀσμησις δ' εἰς ἰνδμόνοθμῶν προσλαλῶν τῷ θεῷ καὶ διηνεμῶς αὐτῷ προσεχόμενος! Ἐπιτυχάνεται δ' ἢ ἡσυχία διὰ σειράς βαθμῶν πνευματικῆς ἀναβάσεως.

Ἡ πρώτη βαθμὴ ἦτο ἢ τῶν ἀρχομένων, εἰτινες ἠσκούντο εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ διαφόρων παθῶν ἐπαλλαγὴν. Ἐν τῷ διαίτησιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποδίωξας τῆς φιλοκακημοσύνης καὶ φιλαρτηρίας, ὡς ρίζης πάντων τῶν κακῶν, τῆς φιλοδοξίας, τῆς ἀνθρωπαρεσείας καὶ τῆς γαστριμαργίας, ὡς ἡσυχαστῆς ἐμουσίως ἢ ὀσμησις τῆς ἀπνευματικῆς πτωχείαν, ἢ δὲ μελλίαν αὐτοῦ ἦτο λιμὴν σωφροσύνης. Ἡ οὕτως ὑπὸ τοῦ ἡσυχαστοῦ ἀποκτωμένη πνευματικὴ πτωχεῖα ἐγένετο θλίψιν, εἶνε δι' αὐτὴν σωφροσύνη τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὀσμημάτων προπαραιοσύνης αὐτομεριψίαν, μετ' ἧν ἠκολούθη ἢ παραμυθία. Ἐπὶ ἤρχετο μετὰ ταῦτα ἢ χαλίνωσις τοῦ νοῦ ἀπὸ τῆς ἀφαιρέσεως καὶ τοῦ ὀσμηματικῶν καὶ ἢ στροφή αὐτοῦ πρὸς ἑαυτὸν, ἢ πρὸς τὸν ἑσῶ ἄνθρωπον, διὰ τῆς αὐτοπεριου-

λογῆς καὶ τῆς ἐκρήσεως ἐπὶ παντός διανοήματος.

Εἰς τὴν δευτέραν βαθμίδα τῆς ἡσυχαστικῆς τελειώσεως ὁ ἡσυχαστὴς ἐφθάνει ὅταν δι' ἐμμόνου ἀγῶνος συνείθισεν ἑαυτὸν εἰς τὴν πλήρη συγκέντρωσιν τοῦ νοῦ εἰς τὴν θεῖαν. Ἐν τῇ βαθμίδι ταύτῃ διετέλουν οἱ ἱεροκόποιτες, ὅτινες καὶ ἐπέδιδοντο ἔλοτε λῶς εἰς τὴν φαλμυδίαν.

Διὰ τῆς τελείας μετώσεως καὶ σιωπῆς, τῆς πλήρους «ἐκρήσεως τῆς καρδίας», τῆς ἡψευς τοῦ νοῦ, τῆς ἀδιαλείπτου μετανοίας καὶ τῶν ὁραμάτων, τῆς εὐθυμίας τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ θανάτου, τῆς φαλμυδίας καὶ τῆς δὴνητικῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἰσοεραῖας, προσευχῆς «Κυρίε Ἰησοῦ χριστέ, ἐλέησόν με, υἱέ θεοῦ βοήθησόν μοι», ὁ ἡσυχαστὴς εἰσέρχεται εἰς τὴν τρίτην βαθμίδα τῆς αἰσθήσεως, ἥτις ἦεν προστήριον τοῖς προκόποισι.

Οἱ τρεῖς αὗται βαθμίδες τῆς ἡσυχαστικῆς ἀσκήσεως ἐν τῇ γλώσσει τῶν βυζαντινῶν εὐαγγελιστῶν ἐκαλοῦντο «πράξις», ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς ἀπόδος εἰς τὴν ὑψηλοτέραν βαθμίδα τῆς «θεωρίας», ἐφικτὴν μόνον εἰς τοὺς «τελείους», ἡσυχαστάς. Ἐν τῇ μετανοίᾳ τῆς «θεωρίας», ἡ ψυχὴ τοῦ ἡσυχαστοῦ διὰ τῆς πλήρους καθάρσεως καὶ τῆς ἐκσυμψύσεως ἀποστασιάζεται, ἐγγίζει πρὸς τὸν θεόν, ἐλλαμπάσκει αἰώνθεν διὰ τῆς χάριτος καὶ τοῦ θεοῦ φωτός καὶ εἰρήνης πνεύματος, ὡς ἐδίδακε Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης τοῦτο εἶπε ἡ αἰσθητικὴ αἰσθησιολογία πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀληθείας, ἡ διὰ τῆς χάριτος ἐλλαμψίς ὡς διὰ φωτός ἀνατέλλοντος.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν δὲ τοῦ ἁγ. Γρηγορίου Παλαμά, ἐν τῇ μετανοίᾳ ἀκριβῶς τῆς «θεωρίας» ἐπέρχεται ἡ τοῦ ἡσυχαστοῦ μουσικὴ ἔνωσις μετὰ τοῦ θεοῦ, ὡς οἰοεὶ «θέωσις» αὐτοῦ, ὅποτε ὁ ἡσυχαστὴς ἀξιοῦται τῆς «θείας ἐλλαμψείας». Ἡ θεία αὕτη ἐλλαμψίς εἶνε ἀκριβῶς τὸ θεῖον φῶς, ἡ θεία χάρις τὸ φῶς τὸ ἀεικτιστον καὶ ἀνυπόστατον, ἡ δόξα τῆς οὐσίας τοῦ θεοῦ, τὸ φῶς τὸ φανερούμενον καὶ δωρούμενον παρὰ τοῦ ἀείνου θεοῦ τοῖς ἀξίοις. Μόνον διὰ τῆς συνε-

χέρας τῆς θείας ταιύης χάριτος ὁ ἡσυχαστής δύναται νά ἐνω-
 θῆ μετὰ τοῦ Θεοῦ καί νά γινῆ τήν ὁψιθεύσαν ἀγάθειαν. Τό-
 τε οἱ ἐξέλαιοι ἡσυχασταί ἀξιοῦνται τῆς θεωρίας τῆς θείας ἐλ-
 λείψεως, ἥτοι τοῦ φωτός, τό ὁποῖον περιέλαμψε τόν Κύριον ἐν
 Θεῶν καί ἕβον οἱ μαθηταί αὐτοῦ. Τό Θεῶν φῶς τοῦ
 βυφαντινοῦ ἡσυχαστοῦ ἔστι ἀκριβῶς ὁ τελικός σκοπός τοῦ ἡσυ-
 χαστικοῦ ἀγῶνος τῶν ἀγιορειτῶν ἀσκητῶν, ἡ συνέχεσις τῆς
 ματαιότητος καί παραστρασεύσεως μυστικῆς πρός τόν Θεόν ἀπε-
 βάσεως, τό ἰδεῖν τοῦ μεσοχρονίου βυφαντινοῦ μοναχοῦ
 τό ἄλγον εἰς τήν ἁγία πνευματικήν χαράν: εἰαί τήν
 ὑπέροχον μακαριότητα.

Εἰς ὀλίγους ὅμως τῶν ἀσκητῶν ἔτι προσιτή ἡ ὁδός τῆς ἡσυχασ-
 τικῆς πράξεως τε καί θεωρίας. Ἡ ἡσυχία ὑποεῖται εἰς τόν ὕψι-
 στον βαθμόν ἰδίως ἐν ἡθῶν καί ἐν εἰνῶ. Ἐν ταῖς πλείστοις ὁμη-
 τῶν βυφαντινῶν μονῶν οἱ ἀσκητικοί ἀγῶνες ἐξεχούντο μόνον
 κατὰ τὰς πρῶτας βαθμίδας τῆς ἡσυχίας. Ἀλλά καί οὕτως
 ὁ βυφαντικός ἀσκητισμός ὡς φαινόμενον ἀσκητικοῦ χαρα-
 κτήρος, βάσει αὐτοῦ εἶχε τήν ἐξ ἀγάπης πρός τόν Θεόν ἀπο-
 τοῦ κέρμον ἀπομακρυσιν, ὡς ἀγῶν ἐξ ἀγάπης ἐξ ἀπομακρυσ-
 κτήρος βάσει αὐτοῦ εἶχε τόν ἐνάρταν ἐν αὐτῷ τῷ κέρμῳ
 θῶν ἐξ ἀγάπης πρός τόν πλητόν. Ἐν τῷ ἀρμονικῷ τῷ αὐ-
 δυασμῷ ὁ βυφαντικός ἀσκητισμός ἐπ' ἑαυτοῦ τὰς μέγιστας δι-
 δόχην καί ἀνεπτυχῆν, τοῦ κοινωτικοῦ αὐτοῦ χαρακτήρος
 καθορισθέντος ἰδίως μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ἰχ' αἰῶνος κατὰ
 τήν μετέπειτα ἐποχήν κλητικῶν ἐμφάνετο ὑπό τήν ἀσκητικήν
 αὐτοῦ ἀσκητικῆν μορφήν, ἥτοι τήν ἀναχωρητικήν.

«Εκκλ. φάρος» τομ. 15, 1916, σ. 61-65.

Ο ἱερομόναχος Νεοτάριος Πηχεζούστος τοῦ Νήφωνος ἱερομόναχος
 καὶ τινῶν πατέρων τῆς ἀνω σκήτης τῆς ὑποκειμένης τῆ ἱερᾶ μονῆς
 τῆς Λαύρας, ἀνηνέχθη τῆ 18ῃ Μαρτίου 1874 τῆ μεγάλης ἐπιτοχῆς δι-
 ἀναφορᾶς αὐτοῦ, ἐν ᾗ ἐξέθετο, ὅτι τῷ 1840 αὐτὸς καὶ ὁ εἰρηκένος
 Νήφων ἐν Μολδαβίᾳ ὀρμημένοι μετέβησαν εἰς ἅγιον ὄρος, ἔνθα μετὰ
 ἐπτάμηνον διοικονίαν αὐτῶν ἠγόρασαν τῷ 1852 δι' ἰδίων χρημάτων
 ἀντι 7000 γροτων τὸ καλούμενον «Γιανναπόπουλα» κελίον τῆς
 Λαύρας πρὸς ἀνίδρυσιν σκήτης. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤρκεσαν αὐτοῖς
 πρὸς τοῦτο οἱ χρηματικοὶ αὐτῶν πόροι, μετέβησαν τῷ αὐτῷ ἔτει
 παρὰ τῷ ἐν Μολδαβίᾳ ἡγεμόνι Γρηγορίῳ Γεϊμα Βοεβόδα καὶ τῷ
 μητροπολίτῃ Μολδαβίας Σωφρονίῳ, παρ' οἷς ἔτυχον προστασίας
 καθὺς καὶ παρὰ τῶν Μολδαβῶν ἀπεπέμφθησαν δὲ πρὸς τὴν καί-
 πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Βλαχίας Στίβαν καὶ τὸν μητροπολίτην
 Οὐγκροβλαχίας Νήφωνα. Καὶ οὗτοι μὲν, ἀπεποιήθησαν νὰ συν-
 δραμῶσιν αὐτοῖς, ὁ δὲ ἡγεμὼν Γεϊμα ἐνῆρχησε παρὰ τῆς με-
 γάλῃ ἐπιτοχῆς νὰ ἐλεσθῆ πατριαρχικὸν σιγίλλιον χάριμα
 τῷ 1856 ἐπιευρύνον τοὺς μετὰ τὴν ἐπίσημην καὶ τῆς μεγάλης Λαύρας
 συναφθέντας ἔρους. Μετὰ παρέλευσιν δὲ δεκαετίας ἀπὸ τῆς
 ἐιδόσεως τοῦ σιγίλλιον οἱ μνημονεύσαντες δύο ἱερομόναχοι μετὰ
 εἰκοσίων ἐξέρων μοναχῶν ἀνηνομήσαν σκήτην μετὰ ναοῦ κα-
 θιερωθέντος τῷ 1866 ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τούτῳ μετὰ τὴν ἐπίσημην
 Διοικεσίας Ἡσαΐου τῆ ἀδείας τῆς μεγάλης ἐπιτοχῆς. Προϊόντος
 ὅμως τοῦ χρόνου συνέχθησαν καὶ ἄλλοι μοναχοὶ ρωμῶνοι, οἵτινες
 ὑπερτέθησαν τῶν Μολδαβῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1868, ἠρξάντο ἐπι-
 ρονεῖν ἀξιώσεις καὶ ἀπαιτοῦντες παρὰ τοῦ Δικαίου καὶ τι-
 τῶνος τῆς σκήτης Νήφωνος ἵνα ἐξαλειφθῆ τὸ Μολδαβικὸν ὄνομα
 αὐτῆς ἐπὶ τῆ ἑνώσει τῶν ἡγεμονιῶν Μολδαβίας καὶ Βλαχίας με-
 ταβληθῆ εἰς Ρωμουνικὸν κοινόν καὶ ἐψηφαστῆ

ἐπιλεγόμενον ὑπὸ πάντων τῶν τῆς αὐτῆς πατέρων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ
 κτίστηρ Νήφων δὲν ἐπεβοιάμασε ταῦτα, διηρέθησαν οἱ ἐν τῇ αὐτῆ-
 τῇ εἰς δύο μερίδας, ἕτοι εἰς Βλάχους καὶ Μορδαυούς, ὁ δὲ Νήφων
 καὶ Νεκτάριος ἀπεφάσισαν ἀφέντες ἐν αὐτῇ τοποτηρητὴν τὸν
 πνευματικὸν Καρλίνικον ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἐκεῖθεν καὶ μετα-
 θῶσιν εἰς Μορδαυίαν πρὸς ταυτοποιήσιν συμφερόντων τινῶν αὐτῆς.
 Δυσχερῶσθαι δὲ οὖν ὁ Νήφων ἕνεκα ἀναφυέντων σκανδαλῶν πα-
 ρηζήθη τῆς θέσεως τοῦ Δικαίου. ὑπεξαιρεθείσα δὲ ἡ παραιτήσις
 δι' ἐνεργειῶν τοῦ ἀρχιεροῦ τῶν Βλάχων Δαμιανοῦ ἐπεδόθη τῷ μη-
 τροπολίτῃ Οὐγκροβλαχίας, ὅστις δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἐνετείχαστο
 τοῖς ἐν τῇ αὐτῇ πατρίδι νὰ ἐπέξωσι Δικαίον. Ἐπιβεβήντος
 δὲ Δικαίου τοῦ Δαμιανοῦ, ὁ Νήφων τῇ προτροπῇ τοῦ μητρο-
 πολίτου Μορδαυίας, φέρων καὶ συστατήριον αὐτοῦ ἐπιστολὴν,
 ἐπέστρεψεν ἵνα ἐπαναλάβῃ τὰ καθήκοντα τοῦ Δικαίου ἀλλ'
 ὁ Δαμιανὸς ἀπέβλεπεν αὐτὸν μετὰ 35 πατέρων Μορδαυῶν καὶ
 κατώρθωσε νὰ ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος Καρόλου διάταγμα,
 δι' οὗ μετεβλήθη ἡ Μορδαυικὴ αὐτῆ εἰς Ρωμουνικὸν κοινό-
 θιον. Τότε ἡ μεγάλη ἐπιτυχία λαβοῦσα ὑπ' ὄψει τοῦ κατὰ Γιού-
 νιον τοῦ 1820 ἔγραφον μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ τῆς κυριάρχου Μαύρας
 ἐν ᾗ περιείχοντο 13 ὅροι, τὸ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1852 ἐν ᾗ πε-
 ριείχοντο 4 ὅροι, ἔτι δὲ καὶ τὸ κατὰ Γιούνιον τοῦ 1856 ἐπικυρωτικόν.
 σιγητικῶδες γράμμα, ἀπεφάνθη διὰ τῆς ἀπὸ 20ης Ἀπριλίου 1874 ἀπο-
 φάσεως αὐτῆς κοινοποιηθείσης πρὸς τὴν γερὰν κοινότητα καὶ
 τὴν μονὴν τῆς Μαύρας, ὅτι ὁ ρηθεὶς Δαμιανὸς παράνομος ἐξέχθη
 δικαίος καὶ ὅτι ὁ Νήφων καὶ Νεκτάριος ὡς καὶ οἱ λοιποὶ Μορ-
 δαυοὶ ἔχουσιν ἀναμφισβήτητον δικαίωμα πρὸς ἐπιβολὴν αὐτῶν
 ἐν τῇ αὐτῇ. Ἐνετέθη δὲ ἡ ἐπέξωσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῇ
 Σεπτεμβρίῳ κοινότητι καὶ τῇ κυριάρχῳ μονῇ τῆς Μαύρας.

ἐπιβεβλημένον ὑπὸ πάντων τῶν τῆς σιήτης πατέρων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ
 κτίτωρ Νήφων δὲν ἐπεβοαίμασε ταῦτα, διηρέθησαν οἱ ἐν τῇ σιή-
 τη εἰς δύο μερίδας, ἥτοι εἰς θλάχους καὶ μορδαυούς, ὁ δὲ Νήφων
 καὶ Νευτάριος ἀπεφάσισαν ἀφέντες ἐν αὐτῇ τοποτηρητὴν τὸν
 πνευματικὸν Καρλίτινον ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἐκεῖθεν καὶ μετα-
 θῶσιν εἰς μορδαυίαν πρὸς ταυτοποιήσιν συμφερόντων τινῶν αὐτῶν.
 Αὐσαφές ἔστι δὲ ὅτι ὁ Νήφων ἔνεκα ἀναφύεσθαι σκανδαλῶν πα-
 ρηγήθη τῆς θέσεως τοῦ Δικαίου. Ὑπεξαιρέθη δὲ ἡ παραιτήσις
 δι' ἐνεργειῶν τοῦ ἀρχιεροῦ τῶν θλάχων Δαμιανοῦ ἐπεδόθη τῷ μη-
 τροπολίτῃ Οὐγκροβλαχίᾳ, ὅστις δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἐνετείματο
 τοῖς ἐν τῇ σιήτη πατέσι νὰ ἐπέξωσι Δικαίον. Ἐμπεδύθη δὲ
 Δικαίου τοῦ Δαμιανοῦ, ὁ Νήφων τῇ προτροπῇ τοῦ μητρο-
 πολίτου μορδαυίας, φέρων καὶ συστατήριον αὐτοῦ ἐπιστολὴν.
 Ἐπέστρεψεν ἵνα ἐπαναλάβῃ τὰ καθήκοντα τοῦ Δικαίου ἀλλ'
 ὁ Δαμιανὸς ἀπέβηκεν αὐτὸν μετὰ 35 πατέρων μορδαυῶν καὶ
 κατέρησε νὰ ἐπεδοθῇ ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος Καρόλου διάταγμα,
 δι' οὗ μετεβλήθη ἡ μορδαυικὴ σιήτη εἰς Ρωμανικὸν κοινω-
 νιον. Τότε ἡ μεγάλη ἐπιτυχὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ κατὰ τοῦ
 1820 ἔγγραφο μεταξὺ σιήτη καὶ τῆς κυριάρχου Λαύρας
 ἐν ᾗ περιείχοντο 13 ὅροι, τὸ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1852 ἐν ᾗ πε-
 ριείχοντο 4 ὅροι, ἔτι δὲ καὶ τὸ κατὰ τοῦ 1856 ἐπικυρωτικὸν
 σιγίλλωδες γράμμα, ἀπεφάνθη διὰ τῆς ἀπὸ 20ης Ἀπριλίου 1874 ἀπο-
 φάσεως αὐτῆς κοινοποιηθείσης πρὸς τὴν γερὰν κοινότητα καὶ
 τὴν μονὴν τῆς Λαύρας, ὅτι ὁ ρηθεὶς Δαμιανὸς παρανόμως ἐξέχθη
 Δικαῖος καὶ ὅτι ὁ Νήφων καὶ Νευτάριος ὡς καὶ οἱ λοιποὶ μορ-
 δαυοὶ ἔχουσιν ἀναμφισβήτητον δικαίωμα πρὸς ἐπινοήσιν αὐτῶν
 ἐν τῇ σιήτη. Ἐνεβλήθη δὲ ἡ ἐπιτέσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῇ
 Σεπτέμβριον καὶ τῇ κυριάρχῃ μονῇ τῆς Λαύρας, ὡς ἔστιν

ὄρων δὲν ὑδηνύθησαν νὰ ἐπιφέρωσιν οὐδὲν ἀποτέλεσμα, ὡς ἐξά-
 γεται ἐκ τῶν ἀπὸ 21ης καὶ 25ης Ἰουνίου ἀπουρίσεων αὐτῶν. Οὐδὲν
 ἦν τὸν ἡ ἱερά συνόδου τῆς αἰτήσεως τῆς κυριάρχου μονῆς ἐπιτηθεῖσαι
 τοῦ φητήματος ἐξέδωκε κανονισμὸν τῆς διοικήσεως τῆς αὐτῆς ἐξ
 11 άρθρων, ὅστις ἀπήρθεσεν εἰς τὰς διοικητικὰς μερίδας. Τῷ δὲ 1875
 ὁ δικαῖος Δαμιανὸς Γερομόναχος ὑπέβαλε τῇ μητρῴῃ ἐπιτηθεῖσαι δύο
 ἀναφορὰς ὑπὸ ἡγεμονίαν 14ης καὶ 25ης Ἰουνίου, δι' ἣν διέψευσε τὰς
 ἐναντίον αὐτοῦ διατυπωθεῖσας ὑπὸ τοῦ Πύφωνος καὶ Νευταρίου κα-
 ταρχίας καὶ ἐξήγγεστο τὴν ἄρσιν πάσης κατὰ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἀν-
 τιπραΐσεως ὡς ἀπαδούσης τῷ τε κανονικῷ δικαίῳ καὶ τῇ ἐπιθυ-
 μίᾳ συμπάσης τῆς ἀδελφότητος τὴν κατὰρχον πάσης διοικήσεως
 μεταξύ Βλάχων καὶ Μοδαυῶν καὶ πάσης γέρας φυλετισμοῦ τὴν
 χορηγίαν τῶν δικαιομετῶν τῇ ὁμογενείᾳ τῶν ἀδελφῶν ἐπὶ δὲ καὶ
 ὅπως ἡ αὐτὴ κατῆται ρωμανική, ὡς ἰσχυροῦσα τῇ συνδρομῇ τῶν
 δύο ἡγεμονιῶν τῶν ἡνωμένων τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα ρωμανοὶ καὶ ἐκ-
 δοθῆ ἐπὶ τούτῳ τὸ προσηκόν σιγίγιον.

Ἡ ἱερά σύνοδος, ἣτις συνίστατο ἐκ τῶν μητροπολιτικῶν καισ-
 σαρχίας Μεθοβίου, Κυβίου Νικοδήμου, Νικαίας Ἰωαννίου, Χαλ-
 κιδόνος Καλλιπίου, Δέρκων Ἰωακείμ, Παρίσης Νεοφύτου,
 Ρόδου Γερμανοῦ, Λήμνου Ἰωακείμ, Γρεβενῶν Κυρίλλου καὶ Εἰ-
 σανίου Ἀμβροσίου διασκεψαμένη ἀπεφάνετο. Α') Ἡ ἐρήμην προ-
 σαχθεῖσα, ἐκ δὲ τῆς ἀνακατασκευῆς ἡδὴ ἀρχαῖαι ἀποδειχθεῖσα,
 ὅτι ἐγένετο ἄλλως ἢ ὡς εἶχον τὰ πρόκρητα, ἐπιτηθεῖσαι ἀπὸ
 φασὶς τῆς 20ης Ἀπριλίου 1874 νὰ ὑπάρχη ἄμυρος καὶ ἀνίσχυ-
 ρος Β') Τὸ ἐκδοθῆν σιγίγιον τῷ 1856 ὡς ματαιωθῆν διὰ τῆς ἀθε-
 τήσεως τῶν ὄρων ὑπ' ἀμφότερων τῶν συμβαλλομένων μερῶν νὰ ὑ-
 πάρχη ἄμυρον πλὴν τῶν περὶ κληροδοτημάτων καὶ ἀφιέρωσιν
 μηκονομένων ὄρων τοῦ ἀσιδίου ἡγεμόνος Γρηγορίου Γαῖια

καὶ τοῦ ὀρίοντος τοῦ κυριαρχικῶν δικαιώματα τῆς κυριαρχοῦ μονῆς
 λαύρας ὡς ἐξῆς: « Ἐπειδὴ τὸ κτήμα τοῦτο ἐνόσω μὲν διέμενεν
 εἰς ἣν ἐξ ἀρχῆς διετέλει καταστάσει κατὰ τοῦ παρῆκε προσόδου
 κανονικῆς καὶ συνήθους τῆς ἱερᾶς μονῆς καὶ ὑφέλειαν ἔμελλον ἐπὶ
 διαφόρων περιστάσεων συμπύπτουσαν κατὰ τὰ ἐπιτόπια ἔθνη, με-
 ταβληθέντος δὲ ἄδη εἰς κοινωσιακὴν σύτην συμμεταβάλλεται
 καὶ πᾶσα ἡ κανονικὴ αὐτῆς πρόσδος διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ἐν
 συμφώνου ἀπόφασιν ἀποδίδει καὶ πληροῖ κατ' ἔτος πρὸς τὴν
 ἱερὰν μονὴν τῶν κυριαρχικῶν δικαιώματων χροσία 1000 εὐχα-
 ρίστως ἑκτὸς τῶν βασιλικῶν τοπικῶν δοσιμῶν τῶν διοριστι-
 νων παρὰ τῆς τοῦ ἁγίου ὁρους κοινότητος ὡς ἀνακαταστάσει τῆς
 ἑταίου δὲ ταύτης χορηγίας τῶν 1000 χροσίων πρὸς τὴν ἱερὰν μονὴν
 οὐδεὶς πώποτε δύναται γενέσθαι ἐλάττωσις ἑκτὸς τῆς ἣν αὐτὴ ὑπέ-
 στη στερήσεως τῶν προτέρων κανονικῶν προσόδων ὡς εἴρηται ἀνω-
 τέρω. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ μοδανοὶ ἀσκηταὶ ἔχουσι πορίσασθαι ἐπι-
 φανίαν τε διοικησίμων ἀπὸ τοῦ μοναστηριακοῦ δόσους διὰ τὴν
 ἀνάγκην τῆς συτῆς αὐτῶν καὶ ἄνην ἐπιχορηγίαν καὶ ζύλα
 καίσιμα καὶ ἀσθεσον, ὧν ἀπέναντι δικαιούται καὶ ἡ ἱερὰ μονὴ
 λαμβάνειν τὸ ἐτήσιον τοῦτο δικαίωμα μηδὲν μὲν ὡς πρὸς τὴν
 οὐσίαν τοῦ κτήματος συστασιατικῶς δὲ προσδιορισθέν χάριν
 τῶν ἀσκητῶν μοδανῶν πατέρων. Δ') Ὁ ἐκτελεστὴς δικαῖος Δαμι-
 ἀνος ἱερομόναχος νᾶ ὑπάρχῃ ὡς τοιοῦτος. Ε') Ἐν περιπτώσει χωρὶς
 δικαίου νᾶ ἐκτελεσθῆαι ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τῆς ἀδελφότητος ἡν-
 διαρτίσεως φυγῆς, ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιλαθι-
 δρύσεως τῆς κυριαρχοῦ μονῆς. Σ') Ἡ σφραγὶς τῆς συτῆς ἔσω μὲν
 θέτει φέρῃ τὴν εἰκόνα τῆς βασιλείας τοῦ κυρίου, κίττω δὲ
 ρωμανιστῆ « Σφραγὶς τῆς ρωμανικῆς κοινωσιακῆς συτῆς ἐν
 ἁγίῳ ὁρῶ τοῦ ἁθῆνος. »

(Στοκοῦμφ "Τὸ Βυζαντινὸν ὄφρυον τῆς ὀρθοδοξίας" ἐν Βασιλ. Ἰαν. 1908, σ. 61-65.)

